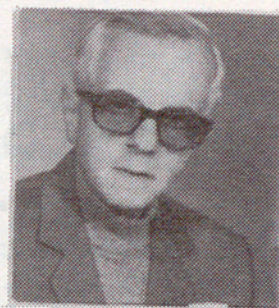

JOAN BENITO

(1908 - 1973)

Un altre republicà que desapareix

Pocs són els dies que no ens calgui afegir algun nom de republicans enterrats en pàtria forastera. Joan Benito, que de molts anys vivia a La Guaira, s'arrecerà a Perpinyà els primers d'exiliat. Allà formà una nova llar, i allà havia de tancar els ulls. Seria injust titllar la terra pirinenca de forastera, quan tants catalans hi trobaren el mateix ambient de casa nostra.

Que seria així és pel que Benito estima tant Perpinyà fins a tenir-hi casa pròpia per a passar-hi llargues estades. I ara que hi serà per sempre el nostre emocionat record l'hi acompanyarà, amb la visió del menut de galtes rosades, ja entusiasta federal, que quasi es pot dir que nasqué amb la República.

Benito va néixer el 1908 i pogué viure l'apassionament dels anys vint que s'assenyalen com a decisius per a la transformació social dels pobles. Els moviments classistes havien de socavar i aclivellar les bases de l'odiada Monarquia.

Sabadell fou la ciutat on Benito es va fer home i treballava, adolescent encara, al despatx d'un Notari sabadellenc, El Círcol Republicà Federal, forja d'una joventut inquieta, el capacità políticament i es convertí en un federalista convençut de les idees pimargallanes.

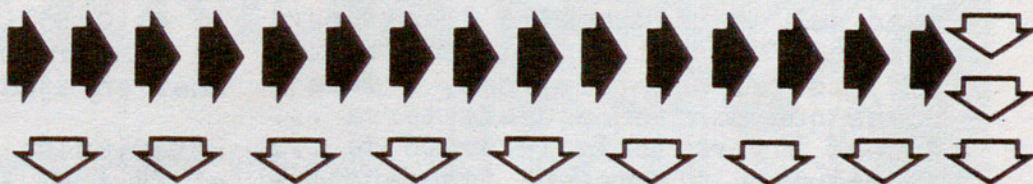
La dictadura de Primo de Rivera perseguí als Republicans per opositors al règim, i Joan Benito, de vint anys escassos, fou empresonat per formar part d'una Junta republicana. Molts d'aquells nois que feren el seu bateix de foc com a lluitadors democràtics al Centre Federal, s'allistaren més tard a partits extremistes. Però no així el nostre amic, que es mantingué soldat disciplinat dintre l'Esquerra republicana.

Aquesta fidelitat, aquesta única projecció política és una de les mostres de la rectitud moral de Joan Benito. Per sempre va quedar marcada la conducta d'honestat i honradesa per la que se l'admirà i respecta tant.

Trenta anys són massa bonics perquè la joventut exilada fugint del feixisme no sentís trencar els llaços d'amor, d'amistat, familiars i professionals. Però ell, amb una formació sòlida per a desenvolupar-se dintre les restriccions del desterro, no sucumbiria a sentiments particulars. El seu cor, tan feble físicament, mantingué viva l'esperança de recuperació de la República amb una fermesa exemplar. Tampoc no li mancarien amics si necessitava ajut, però el major suport el va rebre de la muller que tant l'estimà.

Si bé figurava entre els anònims i ignorats per la humilitat que tots li hem reconegut, pocs amb més mèrits que ell per ésser dignes de figurar en primers llocs. El fràgil cor d'aquest pioner de la República s'esqueixaria dia a dia per haver-la perdut, però perquè la sentia viva podia seguir dreturer pels camins de la llibertat. Si la pau de les tombes és el premi a una digna mort, Joan Benito reposara eternament.

Maria Gispert.

Recordem a les persones que puguin respondre les preguntes d'aquest espai que, els ho demanem, s'adreixin directament a qui les hagi formulades, i preguem els qui desitgin utilitzar aquesta rúbrica que ens enviïn llurs preguntes redactades amb la major concisió possible.

— Quedarem agraïts a totes les persones que ens comuniquin records i dades sobre el nostre pare, el gramàtic, editor i home de lletres, Manuel González Alba, mort el 6 d'octubre de 1934. Tota la documentació (correspondència, retalls de premsa, referències bibliogràfiques, etc.) que hom ens

envii, destinada a ser utilitzada en la confecció d'una biografia, serà objecte de la més gran cura i retornada immediatament després de ser fotocopiada. — Pau i Medir González Castells, Apartat 58, Valls (Tarragona), o bé: Jordi González Castells, 7, rue de Carouge, 1205-Genève (Suïssa).